

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem v právní věci

žalobce: **R. K.**, nar. X., st. příslušnost X.
zastoupen Mgr. Ing. Štěpánem Dražkou, advokátem
sídlem Orlí 483/1, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2021, č. j. OAM-4/LE-LE05-LE05-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Štěpánu Dražkovi se přiznává odměna za zastupování žalobce v řízení před krajským soudem ve výši 8 650 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 1. 2021 je nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o žádosti dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil, neboť žádost byla podána občanem EU, který nesplňuje podmínky stanovené právem EU.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Uvádí, že v zemi původu mu hrozí nebezpečí, před nímž ho orgány země původu i s ohledem na propojení bezpečnostních složek a organizované sítě distributorů a výrobců drog nedovedou ochránit. To, že hrozba není tvrzena pouze účelově, plyne dle žalobce i z toho, že přestože mu v zemi původu hrozí pouze nízký trest, ukradl motorku v hodnotě cca 10 000 Kč, kterou vrátil, žalobce se nechce do země původu navrátit. Místo toho již tráví 6 měsíců ve vazbě, přestože se dá očekávat, že v zemi původu dostane podmínku či kratší nepodmíněný trest.
3. Žalobce rovněž v Lotyšsku nebude moci vstoupit do registrovaného partnerství, neboť lotyšské právo registrované partnerství neupravuje. Žalobce má v České republice vážnou známost, pokud by nebyl ve vazbě, uzavřel by se svým partnerem registrované partnerství.
4. Zejména však žalobce namítá, že současná epidemiologická situace neumožňuje jeho transfer do země původu bez toho, aby byl vystaven nebezpečí nákazy koronavirem SARS-CoV-2. Žalobce se nachází v relativním bezpečí vazební věznice a má za to, že jej není možné vystavit cestě do předběžného zařízení v Praze, na letiště a následnému letu do země původu. Přišel by do kontaktu s množstvím lidí, a to zejména bezpečnostních složek státu, kteří patří mezi rizikové skupiny, neboť v rámci výkonu profese se musí denně dostávat do kontaktu s dalšími osobami. Pro účinné naplnění mezinárodních závazků včetně práva požádat o azyl a zásady nenavracení mají státy povinnost provést ve vztahu k osobám, které se dostanou k jejich hranicím, nezávislé šetření, zda taková osoba mezinárodní ochranu potřebuje, a zajistit, aby nebyla vystavena riziku navracení. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 4 Azs 18/2011-74, uvádí, že pro věcné projednání žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem členského státu EU, je nutné objektivní nastoupení některého z případů stanovených Protokolem ke Smlouvě o Evropské unii (č. 24) o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie (dále jen „protokol“) a případné naplnění některé z výjimek nelze zkoumat individuálně, na základě tvrzení o zásahu do subjektivních práv jednotlivce a s ohledem na postup členského státu v

konkrétním případě. Ve vztahu k Lotyšsku přitom nenastal žádný z protokolů vyjmenovaných případů. Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany proto žalovaný shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Navrhuje proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
7. Žaloba **není** důvodná.
8. Dle Protokolu ke Smlouvě o Evropské unii (č. 24) o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie (dále jen „protokol“), který je s ohledem na čl. 51 Smlouvy o Evropské unii její integrální součástí, se státy EU navzájem považují za bezpečné země původu. Jen výjimečně může členský stát zvážit nebo přijmout k dalšímu zpracování žádost o azyl podanou občanem jiného členského státu, a to v následujících případech:
 - a) *jestliže se členský stát, jehož příslušníkem je žadatel, rozhodne poté, co vstoupí Amsterodamská smlouva v platnost, využít čl. 15 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přijmout opatření, která se na jeho území odchyľují od povinností vyplývajících z úmluvy;*
 - b) *jestliže bylo zahájeno řízení podle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii a Rada nebo případně Evropská rada o něm ještě nerozhodla s ohledem na členský stát, jehož je žadatel příslušníkem;*
 - c) *jestliže Rada přijala rozhodnutí podle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii s ohledem na členský stát, jehož je žadatel příslušníkem, nebo jestliže Evropská rada přijala rozhodnutí podle čl. 7 odst. 2 uvedené smlouvy s ohledem na členský stát, jehož je žadatel příslušníkem;*
 - d) *jestliže členský stát s ohledem na žádost státního příslušníka jiného členského státu o azylu rozhodl jednostranně; v takovém případě bude Rada neprodleně informována; při zkoumání žádosti se vychází z domněnky, že žádost je zjevně neodůvodněná, aniž je jakýmkoli způsobem obložena rozhodovací pravomoc členského státu.*
9. Uvedená právní úprava stanoví vyvratitelnou právní domněnku, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie mají pro účely azylu členské státy navzájem postavení bezpečných zemí původu, nenastanou-li okolnosti předvídané písmeny a) až d) protokolu. Jinak řečeno, neklesla-li ochrana základních práv a svobod v zemi původu žadatele pod určitou úroveň, mají být žádosti o azyl automaticky posuzovány jako zjevně nedůvodné. Pro stanovení této úrovně právní ochrany v zemi původu je pak činěn odkaz na další mezinárodněprávní instrumenty, a to Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod a sankční mechanismus dle čl. 7 Smlouvy o Evropské unii. Ten je možné uvést do chodu v případě, že ze strany některého z členských států dochází k závažnému a trvajícímu porušování zásad demokracie, právního státu a respektu základních práv a svobod (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2006, č. j. 3 Azs 259/2005 – 42).

10. Ve vnitrostátním právu se tato úprava promítá do § 10a odst. 1 písm. a), dle kterého s odkazem na protokol *je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, byla-li podána občanem Evropské unie, který nesplňuje podmínky stanovené právem Evropské unie*. Dle § 10a odst. 2 zákona o azylu *je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany*. Důsledkem podání nepřipustné žádosti je zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
11. Z uvedených důvodů lze žádost o mezinárodní ochranu podanou příslušníkem členského státu EU přijmout k věcnému projednání jen za existence přísně stanovených podmínek, tj. pokud bylo zahájeno s členským státem původu řízení podle čl. 7 Smlouvy o Evropské unii, v případě existence okolností důvodně nasvědčujících, že ze strany dotčeného členského státu dochází k závažnému a trvajícimu porušování zásad demokracie, právního státu a základních práv a svobod, pokud má být dotčená osoba vydána do třetí země a členský stát, jehož je příslušníkem, jí nebude schopen poskytnout ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 1 Azs 43/2020 – 24), případně při existenci jiných zcela výjimečných skutkových okolností vztahujících se k zemi původu.
12. Příběh žalobce, který v České republice pobýval posledních 8 let pod falešnou identitou a v Lotyšsku se obává o život, neboť dle vlastních tvrzení pomáhal policii „chytit“ drogový gang, přičemž policie mu nebude schopna poskytnout ochranu, neboť má být na organizovanou síť distributorů a výrobců drog napojena, dle krajského soudu shora uvedeným podmínkám neodpovídá. V řízení před žalovaným nebyla zjištěna ani prokázána jakákoliv indicie svědčící o tom, že by v případě Lotyšské republiky byla naplněna některá z podmínek protokolu či existovala jiná výjimečná okolnost ve vztahu k zemi původu, která by odůvodnila přijmout žádost žalobce k věcnému posouzení.
13. Rodinný a soukromý život žadatele lze v řízení ve věcech mezinárodní ochrany zohlednit pouze ve skutkově zcela výjimečných situacích, což ovšem okolnost, že právní řád země původu neumožňuje žalobci uzavřít registrované partnerství, nepochybně není.
14. K poslední námitce krajský soud předesílá, že žalobce se neobává, že by mu hrozilo nebezpečí nákazy nemocí COVID-19 v zemi původu, kam má být vydán. Tato námitka se tak do značné míry mívá s předmětem rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, neboť tvrzené nebezpečí nehrozí žalobci v zemi původu, ani ze strany státních orgánů země původu, nýbrž jednáním státních orgánů České republiky, kde žalobce o mezinárodní ochranu žádá.
15. Lze pouze doplnit, že krajský soud nehodlá nijak zlehčovat závažnost situace související s epidemií nemoci COVID-19, nicméně v současné době se dle obecně známých informací jedná o globální problém a pokud se jednotlivci naprosto nevyvaruje jakéhokoliv kontaktu s jinými osobami, nelze nebezpečí nákazy zcela eliminovat. Pokud žalobce namítá, že v současné době se nachází v relativním bezpečí vazební věznice, nelze přehlédnout, že i zde přichází do kontaktu s členy bezpečnostních složek. Lze předpokládat, že při tomto kontaktu jsou dodržována stejně přísná bezpečnostní opatření proti šíření nákazy jako ta, která budou doprovázet přemístění

žalobce z vazební věznice do Prahy, na letiště a poté do země původu. Ani tato okolnost tedy neodůvodňuje přijetí žádosti žalobce k věcnému posouzení.

V. Závěr a náklady řízení

16. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
17. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.
18. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Štěpánu Dražkovi krajský soud přiznal odměnu dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Odměna zástupci náleží za tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu a § 11 odst. 2 písm. a) použitý na základě § 11 odst. 3 advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku náleží odměna ve výši jedné poloviny z 3 100 Kč, tj. 1 550 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 As 336/2016 - 41]. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkem tedy zástupci žalobce náleží částka 8 650 Kč. Zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem DPH a žádné další náklady neuplatnil. Uvedená částka bude ustanovenému zástupci vyplacena ve lhůtě 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 9. dubna 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.

